

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบ ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ และความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม ระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. สุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จัดประเภทของโรงเรียนเป็น 2 ประเภท คือ โรงเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และโรงเรียนสำหรับนักเรียนปกติที่มีลักษณะของโรงเรียนเป็นแบบสหศึกษา เช่นเดียวกัน

2. สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากโรงเรียน
สหศึกษาทั้งสองประเภทในข้อที่ 1 มาประเภทละ 2 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากร
จำนวนทั้งหมด 763 คน ซึ่งประกอบไปด้วย

2.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวนทั้งหมด 109 คน ซึ่ง
ประกอบไปด้วย

2.1.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสูญเสียการได้ยิน
มากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป (นักเรียนหูหนวก) โรงเรียน
เศรษฐเสถียร จำนวน 67 คน แยกเป็นเพศชาย 29 คน
และเพศหญิง 38 คน

2.1.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินบางส่วน ซึ่งสูญเสีย
การได้ยินตั้งแต่ 25-90 เดซิเบล (นักเรียนหูตึง) โรงเรียน
พิบูลประชาสรรค์ จำนวน 42 คน แยกเป็นเพศชาย 25 คน
และเพศหญิง 17 คน

2.2 นักเรียนปกติซึ่งมีระดับการได้ยินปกติ จำนวนทั้งหมด 654 คน ซึ่ง
ประกอบไปด้วย 109

2.2.1 นักเรียนโรงเรียนบางกะปิ จำนวน 360 คน แยกเป็น
เพศชาย 174 คน และเพศหญิง 186 คน

2.2.2 นักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ จำนวน 294 คน
แยกเป็นเพศชาย 174 คน และเพศหญิง 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ (The Aesthetic Sensitivity Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบของชาสค์ (Child, 1964) ศาสตราจารย์ทางด้านจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) รัฐแมตซาชูเซต สหรัฐอเมริกา ลักษณะของแบบทดสอบเป็นภาพนิ่ง (Slides) ขนาด 2" x 2" จำนวน 182 ภาพ หรือ 91 คู่ ภาพนิ่งทั้งหมดเป็นภาพเกี่ยวกับผลงานศิลปะในลักษณะต่าง ๆ เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ฯลฯ ซึ่งมีทั้งลักษณะแบบเหมือนจริงและนามธรรม โดยผู้ได้รับทดสอบจะต้องอาศัยความไวในการรับรู้ ตัดสินใจเลือกภาพที่ตนเองเห็นว่ามีความงดงามทางสุนทรีย์มากที่สุดเพียงภาพเดียว ในแต่ละคู่แบ่งเป็นภาพ A หรือภาพ B รวมจำนวนทั้งสิ้น 91 ข้อ ใช้เวลาในการทำประมาณข้อละ 30 วินาที รวมเวลาในการทดสอบทั้งหมดประมาณ 45 นาที จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง ได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ (Reliability) โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson 20) ได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์เท่ากับ .62 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 5.77

2. ศึกษาแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม (The Abstract Reasoning Ability Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบส่วนหนึ่งในแบบทดสอบ ดี เอ ที ฟอร์ม ที : แบบทดสอบความถนัด (DAT form T. : Differential Aptitudes Tests) ของเบนเนทท์ ซีซอร์และเวสแมน (Bennett, Seashore and Wesman, 1947) ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ ผู้ถูกทดสอบจะต้องอาศัยการตัดสินใจใช้เหตุผลในการตอบซึ่งเป็นภาพสัญลักษณ์เชิงนามธรรมในเวลาประมาณ 25 นาที จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง ได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ (Reliability) โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson

20) ได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม เท่ากับ .89
ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 4.08 ตามลำดับ

แบบทดสอบทั้งสอง อันได้แก่ แบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ และแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม เป็นแบบทดสอบที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน และยังเป็นแบบทดสอบที่ไม่ใช้ภาษาด้านคำ (Non-Verbal Test) จึงสามารถที่จะใช้วัดความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ ซึ่งเป็นการวัดการวินิจฉัยและตัดสินใจต่อการรับรู้ความงามทางสุนทรีย์ ประกอบกับการวัดความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม ซึ่งเป็นการวัดการคิดแก้ปัญหา คิดหาเหตุผลต่อการเปลี่ยนแปลงของภาพสัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรม ดังนั้นหลักพื้นฐานของการเรียนวิชาการออกแบบ ซึ่งมีความจำเป็นต้องมีความรู้ทั้งทางด้านองค์ประกอบของศิลปะ การตัดทอนรูปทรงเชิงนามธรรมและการคิดแก้ปัญหาเชิงภาพ ดังนั้น แบบทดสอบทั้งสองจึงมีความเหมาะสมและเป็นพื้นฐานความรู้ทางด้านศิลปศึกษาได้เป็นอย่างดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร วารสาร บทความ ตำรา วิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ศิลปศึกษาสำหรับเด็กพิเศษและการสอนศิลปศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบกับการศึกษา สังเกต สภาพแวดล้อมและบรรยากาศของการเรียนการสอนศิลปศึกษาในโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและร่วมจัดกิจกรรมทางศิลปะสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อรวบรวมข้อมูลเป็นพื้นฐานในการวิจัย หลังจากนั้นได้ดำเนินการนำแบบทดสอบไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาศิลปศึกษาและการศึกษาพิเศษเพื่อพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม ก่อนนำไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงคือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 90 คน ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 42 คน และนักเรียนปกติซึ่งมีระดับการได้ยินปกติ โรงเรียนสตรีวิทยา 2 จำนวน 48 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติสามารถเข้าใจในคำสั่งของแบบทดสอบได้อย่างถูกต้อง ต่อจากนั้นจึงนำแบบทดสอบทั้งสองฉบับไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง อันได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 ประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 109 คน จากโรงเรียนเศรษฐเสถียร และโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ นักเรียนปกติ ซึ่งมีระดับการได้ยินปกติ จำนวน 654 คน จากโรงเรียนบางกะปิ และโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาทำการวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติซึ่งประกอบไปด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S_x) และหาค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่า Z (Z-test)

สรุปผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร
 - 1.1 คะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบกับคะแนนของนักเรียนปกติ ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -1.870 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -6.22 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -8.11 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบ

ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของประชากรทั้งสองกลุ่มในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แต่มีความแตกต่างกันในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.2 คะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศชาย เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนปกติ เพศชาย ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 2.04 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 2.83 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 6.98 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของประชากรทั้งสองกลุ่มในแต่ละระดับชั้นการศึกษา แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

1.3 คะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิง เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนปกติ เพศหญิง ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 0.57 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 6.21 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 5.03 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของประชากรทั้งสองกลุ่มในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แต่มีความแตกต่างกันในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.4 คะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศ ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความ

แตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -0.51 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.29 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของประชากรที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายและเพศหญิงในแต่ละระดับชั้นการศึกษา ไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ $.05$

1.5 คะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนปกติ เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศ ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.84 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.16 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.74 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของประชากรที่เป็นนักเรียนปกติเพศชายและเพศหญิงในแต่ละระดับชั้นการศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ $.05$

2. การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร

2.1 คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบกับคะแนนของนักเรียนปกติ ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -11.31 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -4.04 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -5.04 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความ

สามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของประชากรทั้งสองกลุ่มในแต่ละระดับชั้นการศึกษา
แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.2 คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศชาย เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนของ
นักเรียนปกติ เพศชาย ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 9.36 ในระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 1.96 และในระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 3.59 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า
ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของประชากรทั้ง
สองกลุ่มในแต่ละระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.3 คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิง เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนของ
นักเรียนปกติ เพศหญิง ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test)
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 6.90 ในระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 3.73 และในระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 2.87 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า
ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของประชากร
ทั้งสองกลุ่มในแต่ละระดับชั้นการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.4 คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศหญิง
ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ - 0.65 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความ
แตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.27 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่าง

ของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของประชากรที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายและเพศหญิงในแต่ละระดับชั้นการศึกษา ไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

1.5 คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนปกติ เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศ ด้วยการทดสอบค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Z-test) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของประชากรที่เป็นนักเรียนปกติเพศชายและเพศหญิงในแต่ละระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ 1

1. การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าคะแนนที่ได้จากคำตอบของแบบทดสอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติแตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานกล่าวคือ คะแนนความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความแตกต่างกัน แต่เมื่อทำการจำแนกแต่ละชั้นการศึกษาแล้วพบว่า คะแนนความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียระหว่างนักเรียนที่มี

ความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความแตกต่างกัน ในขณะที่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการทดสอบมีจำนวนมากกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศชาย ในระดับชั้นการศึกษาตอนต้น อีกทั้งเป็นกลุ่มนักเรียนเพศหญิงที่มาจากห้องเรียนที่มีระดับการเรียนต่ำกว่าเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน และอีกประการหนึ่งก็คือ ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามเพศ ยังพบว่าคะแนนความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์เฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ในกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างกัน จึงน่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างกลุ่มในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นไปในลักษณะดังกล่าว

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การสูญเสียระบบโสตสัมผัสทางการได้ยินย่อมมีผลกระทบต่อความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ แม้ว่าจะเป็นนักเรียนในระดับชั้นการศึกษาเดียวกันก็ตาม แต่การรับรู้มีผลแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ การรับฟังซึ่งมีผลกระทบมาตั้งแต่การเรียนรู้ การสื่อความหมายต่าง ๆ อันเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการรับรู้จากสิ่งที่อยู่รอบตัว และส่งผลรวมไปถึงการเรียนวิชาศิลปะศึกษาและประสบการณ์ทางสุนทรีย์ที่มีขอบเขตจำกัดว่านักเรียนปกติเช่นกัน ซึ่งประสบการณ์ทางสุนทรีย์จะต้องอาศัยทั้งการฟังและการมองเห็นประกอบเข้าด้วยกัน ความเสียเปรียบทางการได้ยินจึงส่งผลไปสู่การรับรู้ที่ต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ ฮิสกี (Hisky, 1972) ที่ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาด้านความจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ พบว่าในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาด้านความจำไม่ดีเท่าเด็กปกติ และสอดคล้องกับ สุรพล รั้งสุณหิติกุล (2530) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มี

ความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางด้านการเรียนรู้ช้ากว่านักเรียนปกติ และมีกา
 รับรู้ความลึกจากภาพ 2 มิติ แตกต่างจากนักเรียนปกติในทุกด้าน ความด้อยในการรับรู้ภาพ
 จึงมีผลกระทบไปสู่ประสบการณ์เชิงสุนทรีย์ที่จะต้องมีความไวในการรับรู้ภาพทางศิลปะ
 อุปสรรคทางด้านโสตสัมผัสและความด้อยในการรับรู้ จึงทำให้ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์
 ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกับนักเรียนปกติ

ตอนที่ 2

2. การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางเหตุผลเชิง

นามธรรมระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษา
 ตอนต้น กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า คะแนนที่ได้จากคำตอบของแบบทดสอบของ
 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติแตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธ
 สมมติฐาน กล่าวคือ คะแนนความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมระหว่างนักเรียนที่มีความ
 บกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความแตกต่างกันในทุก
 ระดับชั้นการศึกษา ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและหาเหตุผลใน
 ลักษณะภาพนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ต่ำเท่านักเรียนปกติ ซึ่ง
 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จอห์นสัน (Johnson, 1986) ที่พบว่า ความคิดรวบยอดด้าน
 นามธรรมของคนหูหนวกนั้นสร้างความเข้าใจได้ยาก สาเหตุเป็นเพราะข้อจำกัดด้านการได้
 ยืน จึงทำให้การสื่อความเข้าใจด้านนามธรรมของคนหูหนวกไม่เท่าเทียมกับคนปกติ
 สอดคล้องกับงานวิจัยของศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย (2529) ที่พบว่า ในกลุ่ม
 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความถนัดด้านการใช้เหตุผลดีออกว่ากลุ่มนักเรียนปกติ
 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงรัตน์ เรื่องปรีธา (2528) ที่พบว่า การเรียนรู้ของ
 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในลักษณะของรูปธรรมมากกว่านามธรรม

ผลการวิจัยจากความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม แสดงให้เห็นถึงความ
 เสี่ยงเปรียบในด้านของการคิดหาเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ
 ได้ยิน แม้ว่าจะหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องในแบบทดสอบ แต่การอธิบายภาพเชิง
 นามธรรมยังมีความจำเป็นต้องอธิบายด้วยภาษา ดังนั้น ถ้าหากว่าในกลุ่มของนักเรียนที่มี
 ความบกพร่องทางการได้ยินไม่เข้าใจรายละเอียด ย่อมมีผลกระทบต่อค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้
 เช่นกัน อีกประการหนึ่ง เป็นเพราะประสบการณ์เฉพาะบุคคลของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
 ทางทางการได้ยินแต่ละคนไม่เท่ากัน สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ตลอดจนการเรียนรู้ที่ต่างกัน
 ย่อมเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ความเข้าใจการคิดหาเหตุผลเชิงนามธรรมไม่เท่าเทียมกันใน
 กลุ่มของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

อนึ่ง จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มีความ
 บกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามเพศ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร
 พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในนักเรียนปกติ โดยจำแนกตามเพศ ในระดับมัธยมศึกษา
 ตอนต้น กรุงเทพมหานคร พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียน
 ปกติเพศชายจะสูงกว่ากลุ่มนักเรียนปกติเพศหญิงทุกระดับชั้นการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ
 กรรณิการ์ ชีร์เวธเจริญพิสัย (2525) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า ความสามารถทางเหตุผลเชิง
 นามธรรมในกลุ่มเพศชายมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพศหญิง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ
 สักดิ์พิสัย เกียรตินาคินทร์ (2530) ที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางเหตุผลเชิง
 นามธรรมของเพศชายสูงกว่าเพศหญิง แต่หากเป็นการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง
 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติแล้ว ไม่ว่าจะในกลุ่มเพศชายหรือเพศ
 หญิง จะมีความแตกต่างกันในทุกๆระดับชั้นการศึกษา

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนศิลปศึกษาในโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ครูผู้สอนศิลปศึกษาควรได้มีการนำนวัตกรรมทางการศึกษาศิลปะที่ทันสมัยมาใช้ประกอบการเรียนการสอนศิลปศึกษาแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้ นักเรียนเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และสร้างสรรค์งานศิลปะมากขึ้น อันจะมีผลนำไปสู่การพัฒนาความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้สูงขึ้น
2. ครูผู้สอนศิลปศึกษาในโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแต่ละโรงเรียน ควรมีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนศิลปศึกษาให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของนักเรียนที่มีข้อจำกัดในด้านของการเรียนรู้ อีกทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นเพื่อปรับปรุงการสอนศิลปศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ครูผู้สอนศิลปศึกษาควรฝึกให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีโอกาสแสดงออกทางศิลปะในลักษณะของการสร้างสรรค์มากกว่าที่จะเป็นการลอกเลียนแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาการออกแบบซึ่งในสภาพความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้นักเรียนเหล่านี้ถูกปิดกั้นทางเสียง จึงทำให้มีสมาธิในการทำงานได้ดีกว่า ดังนั้นจึงควรจะได้รับการเรียนการสอนมากกว่าที่เป็นอยู่ เพราะจะช่วยฝึกทักษะทางความคิดสร้างสรรค์และสามารถนำความรู้ไปประกอบวิชาชีพชั้นสูงได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา

1. ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้การส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนศิลปศึกษา มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แสดงผลงานทางศิลปะออกสู่สายตาสาธารณชนให้มากยิ่งขึ้น

2. ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้การสนับสนุนครูผู้สอนศิลปศึกษาให้ได้ เข้ารับการอบรมและพัฒนาทางศิลปศึกษา ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำความรู้เหล่านั้นกลับมาพัฒนาการเรียนการสอนต่อไปในภายหน้า

3. ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้งบประมาณสำหรับหมวดศิลปศึกษาให้เพียงพอ สำหรับการจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนศิลปะและพัฒนาการเรียนการสอนศิลปะให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ควรยอมรับศักยภาพและเข้าใจถึงความสามารถที่แฝงอยู่ในตัวนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเปิดโอกาสให้ได้แสดงออกทางศิลปะอย่างอิสระเสรี
2. ควรให้ความช่วยเหลือต่อการเรียนศิลปศึกษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตลอดจนชี้แนะแนวทางและสนับสนุนการหางานศิลปะอย่างเต็มที่
3. ควรได้มีการประชุมปรึกษาหารือในระหว่างผู้ปกครอง ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนศิลปศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินร่วมกัน เพื่อหาแนวทางและวิธีการใช้ศิลปะมาใช้ในการบำบัดทางจิตและสร้างงานอาชีพทางศิลปะแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพร้อม ๆ กัน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์และความเข้าใจในศิลปะ (Art Appreciation) ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ประชากรซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ

2. ควรมีการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์และการรับรู้ความลึกจากภาพ 2 มิติ (Depth Perception of Two-Dimensional) ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางศิลปะกับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยหรือประถมศึกษา
4. ควรมีการวิจัยโดยใช้กิจกรรมด้านความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมกับการปฏิบัติกิจกรรมทางศิลปะในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
5. ควรมีการวิจัยความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมและความสามารถในการกิจกรรมทางศิลปะ ความคิดสร้างสรรค์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสติปัญญา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย